

Maria Jażdżewska

Siemiechów, gm. Widawa, woj.
sieradzkie, St. 2, AZP 73-45/57

Informator Archeologiczny : badania 24, 64

1990

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**Psary, gm. Jemielno woj. ięszczyńskie Stanowisko 40
AZP 70-24(?)/—**

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
Instytut Prahistorii w Poznaniu Wo-
jewódzki Ośrodek Archeologiczno-
Konserwatorski w Lesznie

Badania prowadzi doc. dr hab. Tadeusz Makiewicz (autor sprawozdania) oraz studenci Ewa Bugaj, Ewa i Tomasz Skorupkowie, Piotr Pawlak. Finansował WOAK Leszno. Drugi sezon badań. Zespół kurhanów kultury przeworskiej; Kurhan (?) kultury ceramiki sznurowej.

Kontynuowano badania kurhanu 4 rozpoczęte w 1989 r., kończąc całkowicie rozkopywanie tego obiektu. Kurhan z nasypem kamienno-ziemnym został bardzo silnie zdewastowany poprzez liczne wykopy rabunkowe (prawdopodobnie znaczne przemieszczenia w obrębie nasypu), a także poprzez eksploatację kamienia, gdyż znaleziony został kamień z otworem do rozsadzania dynamitem. Wykopy rabunkowe koncentrowały się we wschodniej połowie obiektu, przy czym jak sądzić można, kurhan ten był rozkopany celowo, systematycznie, w ramach poszukiwania skarbów. Wykopy miały kształt rozszerzających się ku środkowi kurhanu łuków (3 wykopy łukowate) i dotarły one do usytuowanego centralnie grobu, niszcząc go całkowicie. W rejonie tym znaleziono niewielką liczbę przepalonych kości, 1 fr. naczynia brązowego, 2 nieokreślone fr. żelazne oraz około 10 niewielkich fr. szkła, pochodzących zapewne z 2 (?) naczyń. Fragment brązowy to część krawędzi z uchwytem wiadra typu Hemmoor. W tej części koncentrowała się także wielka liczba ułamków naczyń glinianych. Na tej podstawie można sądzić, że w kurhanie znajdował się ciałopalny grób popielnicowy. Znalezisko waderka typu Hemmoor pozwala określić chronologię całego kurhanu na stadium C₁ okresu rzymskiego. Poza systemem łukowatych wykopów rabunkowych, występowały jeszcze inne mniejsze, przy czym ceramika pochodząca z nich wskazuje, że rabowanie kurhanu rozpoczęło już w średniowieczu.

Poza tym zbadano niewielkie wyniesienie o długość około 6,5 m, położone między kurhanami nr 2 i nr 3. Okazało się ono w znacznej części pochodzenia współczesnego, jednakże w jego części północnej, w warstwie nie naruszonej przy kurhanie nr 3, znajdowało się naczynie gliniane kultury ceramiki sznurowej, usytuowane w obrębie celowego układu kamiennego. Przypuszczać można, że był to zapewne kurhan kultury ceramiki sznurowej zniszczony prawdopodobnie w trakcie budowy kurhanu kultury przeworskiej.

Badania stanowiska będą kontynuowane w roku przyszłym.

Rąty, gm. Somonino woj. gdańskie, patr. okres laterański

Rzechtla, gm. Sieradz woj. sieradzkie St. 12 patr. okres laterański

**Śmiechów, gm. Widawa
woj. sieradzkie St. 2 AZP 73-
45/57**

Muzeum Miasta Pabianic

Badania prowadziła mgr Maria Jażdżewska. Finansował WKZ w Sieradzu. Osiemnasty sezon badań. Osada ludności kultury przeworskiej z późnego okresu wpływów rzymskich.

Kontynuując wieloletnie prace archeologiczne na osadzie późnorzymskiej w Śmiechowie, przebadano teren o powierzchni 338 m². W większości były to odcinki prawie jałowe, położone na północno-wschodnim skraju osady. Znaleziono w nich jedynie luźne fragmenty ceramiki ręcznie lepiącej i toczonej na kole, ze znaczną przewagą tej pierwszej, a także górną część kamienia żarnowego.

Na południowym krańcu terenu dostępnego dla badań (niezalesionego), odkryto kolejny, płat już na tym stanowisku piec do wypalania wapna. W rzucie poziomym miał on zarys owalny, obrzeżony wielkimi (do pół m średnicy) kamieniami. Wymiary komory piecowej: 2,8 x 2,2 m. W rzucie pionowym piec miał kształt niecki wkopanej w piasek całkowo do głębokości 1,75 m. Ściany niecki stanowiły przylegające do siebie glazy. Układ stratygraficzny warstw był następujący: I — „klepisko” z polepy, II — rumosz gliniany z bryłami i „plackami” polepy, III — wapno, IV — przepalony, różowy piasek.

Odkrycie płątego pieca wapienniczego na stosunkowo niewielkim terenie, świadczy o produkcyjnym charakterze badanej osady.

Materiały z badań znajdują się w Muzeum Miasta Pabianic.

Prace na osadzie nie zostały zakończone. Przewiduje się też poszukiwanie cmentarzyska współczesnego osadzie.